

**VAN EEN KLEINE JONGEN DIE
GROOT WOU ZIJN**

DOOR

PHÉ WIJNBEEK

G. F. CALLENBACH - UITGEVER - NIJKERK

VAN EEN KLEINE JONGEN DIE GROOT WOU ZIJN

DOOR PHÉ WIJNBEEK

PENTEKENINGEN VAN LETTIE NIJE

G. F. CALLENBACH — UITGEVER — NIJKERK

I. DE DAPPERE GENERAAL

„**B**om-rom, rom-rom, rom-rom!”
„Bobsje, niet àl te hard, jongen!”
„Née, moeder!”

De trommelstokken kwamen nu toch wat zàchter neer.
Maar véél zachter, dàt kon onmogelijk.

Moeder begreep het niet, maar als je generaal was, en er liep een hele troep soldaten achter je aan, dan moest je vreselijk hard trommelen. Net precies of het *eigenlijk* wel hònderd soldaten waren, die allemaal op de trommel sloegen.

Bij de vòordeur was de kazerne. Dáár gingen de soldaten naar toe. Maar eerst moesten ze wel drie uren lopen — dat was telkens heen en weer door de gang, wel zes keer.

Rom-rom, rom-rom — vanzelf ging het weer hàrder. . . .

„Hàlt!” commandeerde de generaal dan opeens.

Nu waren alle soldaten in de kazerne.

„Gaan jullie nóú maar eten!” zei de generaal tevreden. Hij ging zelf op de trap zitten, de trap was het paleis van den generaal.

Dàn werd er ineens gebeld en metéén kwam moeder de gang al in, om open te doen.

Bobsje *viel* haast van de trap.

„Moeder —*moes — nee, u kàn niet verder!”

„Niet vèrder?” Dáár begreep moeder niets van.

„De mat — de mat dat is de kazèrne — en alle soldaten zijn er *in*.”

De generaal hield moeder aan haar jurk vast.

„Ja maar lieve jongen —”

„Ik ben de generáál, moes,” verbood Bobsje.

„Lieve generáál dan,” zei moes gehoorzaam, „ik kan den bakker toch niet voorbij laten gaan? Hij belt, en dan moet ik opendoen.”

Even stond Bobsje te denken.

„Nou, dan was de kazerne bij de *keukendeur*,” knikte hij dan, „kom, soldaten, naar de kazerne!”

En wéér marcheerde de hele troep achter Bobsje den generaal aan.

Op de stoep stond de bakker en keek eens naar binnen.

„Bobsje kan lawaai maken en dan heeft hij plezier!” lachte hij tegen moeder.

„Och bakker,” zei moes, „zie je dan niet, dat de hele gang vol soldaten is?”

„Halt!” riep Bobsje juist, „allemaal in de kazerne!”

Nou kon de bakker metéén eens horen, wat een goeie generaal hij was!

Maar de bakker moest opeens hoesten en lachen door mekaar. Dat vond Bobsje niets aardig.

„Zeg generaal,” riep moeder dan, „breng jij die mand eens naar de keuken voor moes?”

Op zijn paard kwam de generaal aangehold. Maar hij keek boos naar den bakker.

„Lust dat paard van jou wel een krentenbol?” vroeg de bakker dan opeens, al lachende en hoestend.

„Een krèntenbol? Een èchte?”

Bobsje geloofde niet, dat de bakker het méénde. Maar uit zijn fietsmand kwam een héúse krentenbol, en tóén —

Bobsje keek eens naar zijn lucht-paard en dàn eens naar moes, die lachte. En dàn weer naar die lekkere bol.

„Asjeblijft, bakker,” zei hij eindelijk maar.

In Bobsjes hand legde de bakker de krentenbol. Dàn bukte hij zich.

„Zeg,” fluisterde hij in Bobsjes oor, „als 't paard soms al genóég gegeten heeft, kan de generaal hem misschien wel een stukje helpen. . . .?”

Dàt was aardig van den bakker.

„Nou en òf!” riep Bobsje.

Dan klom hij weer een eindje de trap op en begon aan zijn bol te knabbelen. De bakker ging weer verder, moes sloeg de deur toe.

Bobsje stak zijn neus tussen de spijlen van de trap-leuning door.

„Moes óók een stukje hebben?” presenteerde hij met z'n mond vol.

„Dank je wel!” riep moeder naar boven. „Ik hoef niet zover te marcheren vanmorgen!”

Nee, dàt was waar. Moeder hoefde enkel maar de kamers netjes te maken en het eten te koken. Bobsje had het veel drukker. Andere morgens zat hij op school, maar vandaag had hij vrij, omdat 't Zaterdag was. Zaterdag mocht je de héle dag spelen. Vanmiddag ging hij naar Pim. En dàn met vader naar den kapper. Dat was fijn — en je kreeg er altijd een peper-muntje toe, als je stil gezeten had. Natúúrlijk zat je heel stil, want anders — nou, dan kon dat rare ding bèst je oor afhappen! Maar tòch kreeg je een peper-muntje.

Bobsje was al zeven jaar, hij zat al in de tweede klas. Op school was het fijn — maar Tinus was een nare jongen. Die maakte altijd inkt op zijn bank. Hij had al eens een hele week met een griffel moeten schrijven, op de lei! Net als de kleintjes uit de éérste klas.

Eéns had Bobsje zijn trommel mee naar school mogen nemen. Toen had Tinus gezegd, dat 't een gèk ding was — dat *zijn* broer een trommel had, die wel tien

keer zo groot was. Bobsje was kwaad geworden en had Tinus met een trommelstok geslágén.

En nù mocht de trommel nooit meer mee naar school. De krentenbol was op en Bobsje schoof tree voor tree naar beneden. Hij ging nu autobus spelen.

In de kamer schoof hij drie stoelen achter elkaar en vaders stoel er vóór.

„Rrrrr —” de motor bromde al!

„Instappen, dames en heren!”

Pim had een echt tasje met kaartjes en een knippertje.

Dat was veel léúker. Maar zó ging het óók wel.

„Toet! Toe-oe-oet!”

De poten van vaders stoel botsten op de grond.

„Bòbs, Bobsje toch!”

Heel verschrikt keek moes om de deur.

„Stoute jongen, wat dóé je toch? Dat màg toch niet op het kleed?”

„O moeder! Pas toch op — u komt er ònder. Dit is de *autobus*.”

Maar moeder was niet zo èrg bang. Ze pakte den chauffeur bij z'n arm en trok hem uit de bus.

„Hoor eens even, Bobsje, de gang en de hele tuin zijn voor *jou*. Maar dat geros in de huiskamer wil ik niet hebben, dat wéét je wel.”

Och, daar ging de hele autobus! Rrts-rrts — alle stoelen weer op hun plaats!

Een ogenblik later holde Bobsje door de tuin — hij was een vliegmaschine — rrrrrrr —

Vóór het eten kon hij nog nèt even naar Amerika!

2. DE VREEMDE JONGEN

Het was middag geworden en Bobsje ging bij Pim spelen. Pim woonde dicht bij, de laan uit en dan even de hoek om. 't Was erg leuk om bij Pim te spelen. Er was een poes en een hond en Pim had twee zusjes en een grote broer.

Toen Bobsje aan kwam lopen, was Pim aan het voetballen met Jaap, zo heette die grote broer.

„Hier, held op sokken, een stevige pil!” riep Jaap en meteen vloog de bal langs Bobsje heen.

„Is dat nou een kieper?” Jaap sloeg op zijn knie, zo moest hij lachen om Bobsjes beteuterd gezicht.

Jaap praatte altijd met rare woorden. En juist, als je ze kende, waren er alweer andere.

Pim en Jaap stoven al achter de bal aan en Bobsje dacht: „Als ie nou komt, dan geef *ik* een stijve pil!”

Huup! Daar knalde Jaap de bal alweer omhoog.

En Bobsje er achteraan! Daar had hij 'm — en nou schoppen.

Bom! Languit plofte Bobsje in het grind. O, o, wat schaamde hij zich! Zijn been was langs een boomstam geschaafd en dat deed pijn. Maar Bobsje durfde niet te kijken, net doen, of er niks gebeurd was, want Jaap — nou, Jaap behoefde hem niet uit te lachen! „Held op sokken,” had Jaap gezegd. Wat het precies betekende, dat snapte Bobsje niet. Maar in elk geval iets, waar je om lachen moest!

In een wip was hij opgekrabbeld en nog vóór Jaap was hij bij de bal.

Floep!! Lekker, nou had *hij* geschopt — Jááp voorbij!

„Ai jó,” zei Pim dan, „kijk es, zo'n gat in je kous!”

„In me kóús?”

Bobsje keek dadelijk naar de zere plek, want dáár zou ook het gat wel zitten? En jawel hoor, juist boven zijn schoen was er een flink gat te zien en de zere plek er onder was geschramd. Wat zou moeder wel zeggen?

„En je knie bloedt!” vertelde Pim verder.

Bobsje bekeek zijn knie. Nou ja, die bloedde haast elke dag! Dat deed al niet ééns meer erge pijn. Gelukkig maar, dat dáár geen kous overheen zat!

„Hé jongens!”

Bobsjes ongeluk was alweer vergeten — daar kwam de bal weer aan!

Nog een poosje speelden ze door. Rietje, het ene zusje van Pim, riep uit het raam of ze méé mocht doen.

„Nee hoor, géén meisjes!” schreeuwde Pim parmantig terug. „Jij moet met je poppen spelen!”

„Och jô!” Rietje floepte het raam dicht.

Tóén kwam Kees, een vriend van Jaap. Die had een nieuwe bel op zijn fiets. Met hun vieren stonden ze er omheen. Kees draaide hem uit elkaar, peuterde er een hele poos aan en toen gaf de bel geen geluid meer. Alleen een zacht getik.

„Je hebt 'm kapòt gemaakt!” zei Bobsje, de handen in z'n zakken, heel brutaal tegen dien groten jongen.

„Pù, aardappel! Niks hoor, hij kan zó óók — hoor je dat getik? Da's voor 's avonds in 't donker, als jij al lang slaapt! Kom Jaap, ga je mee?”

Jaap pakte zijn fiets, die tegen 't huis stond.

„Klein grut!” riep hij nog achterom.

En toen de grote jongens het hek uit waren, staken de kleine jongens hun lange, rode tong uit tegen die twee ruggen.

„Wat gaan we nóú doen?” vroeg Bobsje dan.

De bal lag tussen de boerekoolstruiken.

„Het station is weer kapot,” zei Pim, „ga mee dat weer timmeren!”

De vorige Zaterdag hadden ze samen van latjes een station voor Pim z'n trein getimmerd. Maar toen was Jaap komen helpen en die had al de spijkers geslagen. Zij hadden alleen maar moeten vasthouden. En nu was het weer kapot. Pim was er bovenop gevallen, toen hij over de tunnel struikelde.

„Zullen we dat gaan doen?”

Bobsje dacht even na.

„Goed. Maar als *ik* ook es mag timmeren!”

Nu moest Pim even denken. Alléén kon hij het nooit klaarkrijgen en als Jááp helpen moest, mocht hij helemaal niet spijkeren. . . .

„Goed,” zei hij ook, „allebei de helft dan!”

„Sst, hóór es!” riep Bobsje dan, „muziek!”

„Da's een mondharmonica,” wist Pim. „Ga mee kijken, jô.”

Samen holden ze om het huis heen. De muziek hield op — een deur sloeg toe. Dan kwam er een jongen uit het hek aan de overkant geslenterd. Die jongen was net zo groot als Jaap en Kees en hij zag er erg slordig uit. Een blauwe das was om zijn hals geknoopt en hij sloeg z'n mondharmonica tegen z'n hand.

Dan stak hij langzaam de straat over.

„Zèg jô!! Hij komt bij ons!” Pim pakte Bobsjes mouw. Werkelijk kwam de jongen hùn hekje in! Bijna zònder naar Bobsje en Pim te kijken, ging hij de stoep op, belde aan. Metéén begon hij weer een deuntje te spelen.

Met grote ogen kwamen de jongens naar hem toe — bleven heel dichtbij staan kijken. . . .

Waarom dééd die jongen dat toch?

Daar ging de deur open. Jet keek eens naar den groten

jongen, die maar blééf spelen. Maar hij tikte met z'n ene hand aan z'n pet en hield die hand dàn op.

„Juffie!” zei hij achter de harmonica.

Jet begreep het wel, want ze ging even naar binnen, kwam dan terug en legde iets in die uitgestoken hand. Dàn deed ze de deur dicht.

En wéér klopte de jongen de mondharmonica tegen zijn hand, slenterde naar het hekje.

Maar Bobsje kon hem zó maar niet laten weglopen! Hij holde op den vreemden jongen toe.

„Waarom dóé je dat, zeg?” vroeg hij gauw.

De jongen keek hem eens aan. Pim kwam er óók bij staan. Hij wou óók wat vragen.

„Wat heeft Jet je gegeven?”

Nu lachte de jongen.

„'n Stuiver,” zei hij.

„'n Stuiver? Waaròm?”

„Nou, 'k maak toch meziek zeker?”

„Já!” zei Bobsje wijs, „hij maakt mu-méziek!”

Als die grote jongen méziek zei, dan zei Bobsje het óók.

„Maar waaròm maak je meziek?”

„Om cente op te halen — da's nogal wiedes!”

„Cente ophalen? En wat kóóp je dan?”

„Ete!”

„Moet je dan niet naar schóól?” vroeg Pim.

„Welnee, 'k ben d'r al een jáár af! 'k Mot nóú cente ophale!”

Bobsje en Pim begrepen er niet veel van. Waarom moest een jòngen nou centen ophalen?

„Me fader is werkelaus,” vertelde de jongen opeens, „hij ferdient *niks* meer — nou, en we motten toch éte? Me moeder gaat uit wasse en me zussie uit werke en

ik maak meziek en me fader zoekt werk!”

„Oóó!” zeien Bobsje en Pim beleefd. Helemaal góéd begrepen ze 't nog niet. En wat praatte die jongen ráár. . . .

Maar dan opééns zette de jongen een huilstem op. „'t Is een nare boel, hoor! We hebbe haast geen ete meer.”

„Maar hoe kòmt dat dan?” vroeg Bobsje ernstig. Geen éten meer! Dàt was vreselijk. . . .

„Me fäder is wèrkelaus!” schreeuwde de jongen ineens.

„Suffers dat jullie zijn, suffers.”

„Bobsje! Pim!”

Pim's moeder tikte op het raam, wenkte hen om binnen te komen.

„We moeten naar binnen!” zei Pim.

„Fraag nog een cent voor me, ik heb zo'n honger!” klaagde de vreemde jongen.

Door de achterdeur holden ze naar binnen.

„Moeder, moeder, mag die jongen nòg een cent? Hij heeft zo'n honger — z'n fader is werkelaus!”

Pim praatte den jongen precies na.

„Jet, wil jij dien jongen dan een paar boterhammen geven? Doe er maar kaas tussen. Pimmie, je mag niet zo plat praten, hoor — kom, gaan jullie nou maar in huis spelen.”

Van timmeren kwam niet veel meer, want éérs praatten ze nog een heleboel over dien jongen, en tóén kwam Bobsjes vader hem al halen en mocht hij mee naar den kapper.

Maar toen Bobsje op de hoge stoel zat en het witte laken om hem heen hing en de grote schaar vlak bij z'n oren kwam, toen moest hij aldoor nog denken aan den jongen, die meziek moest maken, om centen op te halen.

3. VOOR 'T EERST NIET.

Als vader 's avonds thuiskwam, was het altijd juist etenstijd. Bobsje mocht vaders hoed ophangen en dàn voor moeder het vlees naar binnen dragen. Zèlf bracht moes dan de andere schalen en dan gingen ze

eten. En nà het eten werd het een fijne stoeipartij! Moeder waste af en vader en Bobsje vochten en stoeiden! Soms was vader páárd en reed Bobsje op zijn rug door de hele kamer!

Maar vandáág!

Dàt was nog nóóit gebeurd!

Dadelijk na het eten moest vader een lange brief schrijven.

„Vanavond niet stoeien, jongen,” had vader gezegd, „voor één keer eens héél rustig zijn!”

„Hèèè!”

„Ja, lieve jongen, vader vindt het zelf óók erg naar, maar het *kan* nu niet. Deze brief moet vader dadelijk wegbrengen. Kom, ga jij nou maar met je spoor spelen of met je auto.”

Moes waste af, maar ze zong géén blij liedje er bij. Ze praatte tegen vader in een vreemde taal.

Dat vond Bobsje niet prettig. Moes deed het bijna nooit, maar vandaag was alles anders dan gewoon.

Bobsje had geen zin in spelen. Hij rolde z'n autotje maar wat heen en weer — heen en weer, zònder het op te winden.

Moes bracht hem gauw naar bed en Bobsje durfde vanavond niet te zeuren om nog één minuutje. Vader was alweer weggegaan.

„Komt vader weer gauw terug, moes?” vroeg Bobsje.

„Natúúrlijk vent, straks, hoor!”

„Gaat vader morgen weer met me spelen?”

„Vàst, hoor — ziezo, nu je pyama nog — één, twee, kláár! Ja, maak zèlf de knopen maar toe!”

En nu moest Bobsje nog bidden.

Moeder ging op zijn bedje zitten en Bobsje leunde tegen haar schoot. Zo ging het elke avond.

„Ik ga slapen, ik ben moe,
'k Sluit mijn beide oogjes toe,
Heere, houd ook déze nacht
Weder over mij de wacht.”

bad Bobsje hardop. Het hele gebedje bad hij met een eerbiedig stemmetje en dàn pakte moes hem op en stopte hem fijn in. Nog een dikke zoen — Bobsje gaf er óók een mee voor vader.

„Gauw gaan slapen, hoor!” zei moeder nog.

„Ja moes — nacht moes!” riep Bobsje haar na.

Maar toen moeder beneden was en de kamerdeur dicht, ging Bobsje tòch nog niet slapen. Er was nog iets ànders, dat Bobsje wou bidden. Zo heel stilltjes, in het donker.

Boven Bobsjes bed hing een grote, grote plaat. Daarop stonden veel kinderen om den Heere Jezus heen. Bobsje wist wel, dat die kinderen àl hun verdriet en hun blijheid tegen den Heere Jezus zeggen en Hem àlles mochten vrágen.

Als het nu donker was en heel stil, dan kon je je best verbeelden, dat je óók bij die kinderen was, dat je óók bij den Heere Jezus knielde. Dan mocht je àlles vragen. . . .

Op zijn knietjes lag Bobsje en zó vroeg hij aan den Heere Jezus:

„Lieve Heer, gaat vader morgen weer met me spelen en mag Tinus dan niet weer zoveel krassen op mijn bank maken? En mag alsteblijft die jongen heel veel cente ophalen, Amen.”

4. VADERS VACANTIE

Het leek wel, of alles opeens anders geworden was. Bobsje begreep het niet meer. Hij ging gewoon naar school — 's avonds kwam vader thuis en na het eten speelden ze weer samen.

Maar tòch — het was allemaal nièt zo prettig als anders. Eén keer had moeder gehuild.

Móéder, die huilde! Bobsje vond het zó vreselijk, dat hij zèlf wel huilen wou!

Eén traan was al tevoorschijn gesprongen. Maar dat had moes gezien en toen was ze meteen gaan lachen.

„Wat een rare moeder heb je toch, hé vent? Kom, je mag me helpen in de keuken. Als je maar niet alles laat vallen!”

Tòch, al was moeder toen weer vrolijk geworden, tòch had Bobsje het niet kunnen vergéten.

Op een middag kwam hij uit school, en . . . wie stond daar voor 't raam?

Váder!

Bobsje schréúwde van plezier. Nee maar, váder thuis! Zó maar gewoon *thuis* — of 't vakantie was! „Rrts!” kletsten zijn schoenen door het grind. „Bòm!” sloeg de keukendeur achter hem toe.

Bommelebom! stommelde hij de gang door.

„Váder!”

Vader draaide zich om — ving het hele Bobsje op.

„Zó, jongenheer! Kan ik metéén es horen, hoe zachtjes jij thuiskomt! En wat is dàt?”

Bobsje keek beduusd. Ja, er was een lange scheur in zijn broek.

„In de boom van Janus geklommen, vader.” Bobsjes stem klonk nu niet blij meer.

De boom van Janus, den schoenmaker, was een heel mooie, een heleboel lage takken — en langs één tak kon je op het dak van Janus klimmen.

Een héél enkele keer vond Janus het goed, dat je in zijn mooie boom klom. Elke dag zeurden de jongens er om, maar Janus was streng en wees er zo nu en dan een paar aan, die móchten.

Vandaag waren het Pim en Bobsje en Arie en Tinus geweest. Maar Tinus had Bobsje aan z'n been getrokken en toen was Bobsje weer omlaag gezakt. En — z'n broek bleef haken! Hij was meteen naar huis gegaan, want Tinus was hard weggehoid, toen hij de scheur zag.

Dit hele verhaal vertelde Bobsje aan vader.

„En morgen — mǒrgen dan sla ik hem op z'n kop,” beloofde hij nog.

„Zó,” zei vader, „dóé jij dat? Als je maar weet, dat je alléén maar éérlijk vechten mag, hè Bobs?”

„Túúrlijk!”

„En voorzichtiger zijn met je goed. Moes zal het wel niet fijn vinden!”

„Maar *Tinus* . . .” begon Bobsje.

„Is Bòbsje altijd voorzichtig?” vroeg vader dan.

Bobsje kreeg een kleur.

„Nou ja, vader . . .”

Door die scheur vergat Bobsje hélemaal te vragen, waarom of vader zó maar *thuis* was!

Moeder kwam van boven en knorde om de scheur.

„Die mooie broek! Gauw je andere daagse aan!”

Bobsje stommelde naar boven.

Maar toen hij in z'n blauwe broekje weer beneden kwam, vroeg hij het tòch:

„Vader, waarom bent u nou al *thuis*? Hebt u vacante?”

Vader lachte een beetje, keek over Bobsje heen naar moeder.

„Já Bobs, vader heeft een poosje vakantie. Leuk, hè?”

„Nóú! Komt u me elke dag uit school halen?”

„Dát beloof ik niet! Maar misschien.”

„Fijn! Fijn! Vader, wanneer moet u dan weer naar 't kantoor?”

„O, nóg niet. Nù heeft vader vakantie. Zullen we de spoor eens laten rijden, jongen?”

Bobsje *juichte!* Was dát even fijn! Vader, die tot het eten toe met je speelde!

Máár — Bobsje was toch niet helemaal blij.

Moes was zo stil en vader vergat tēlkens de locomotief op te winden, of de wissel om te keren. Tēlkens zat vader voor zich uit te kijken, maar als Bobsje dan riep, lachte hij en ging gauw meedoen.

Al gauw werd het etenstijd.

„Nou hoeft vader niet meer thuis te komen!” zei Bobsje, toen moeder de tafel ging dekken.

En tóén — opééns. . . .

Hoe kwàm dat nou? Moes viel neer op een stoel — haar hoofd voorover op tafel en ze *hulde, hulde*. . . . Geschrokken stond Bobsje tegen de muur — keek met grote ogen naar vader, die moes troostte — die heel zachtjes praatte en met z'n hand over moeders haar streek.

„Denk om den jongen,” hoorde hij ineens duidelijk.

De jongen — dat was *hij*. Nu stond Moes op — keek in de spiegel. Met haar zakdoek veegde ze haar ogen af, streek dan haar verwarde haar weer goed.

En dàn lachte ze naar Bobsje.

„Die móeder van jou, hè?” zei ze vrolijk, „kijk maar niet zo beteuterd, hoor schat.”

Ze trok Bobsje naar zich toe.

„Fijn met z'n drietjes thuis, hè?”

Toen móést Bobsje even z'n armen om moes' hals slaan en haar een zoen geven.

„Moeders lieve jongen, hoor!”

Vader rammelde hard met het zilver — hij legde de vorken en lepels al op tafel. Bobsje kon hem wel helpen — hij wist bèst, hoe de tafel gedekt moest worden! Moeder ging naar de de keuken, vader en Bobsje maakten samen de hele tafel klaar.

Dàn ging Bobsje óók naar de keuken, om het vlees te halen. Moeder schepte de aardappels op.

Ze gaf de schaal aan Bobsje.

„Kijk es, jongen, zou jij die durven dragen?”

De schaal met aardappels? Máár —

„Het vléés toch, moes?”

Moes draaide zich om.

„Er is geen vlees vandaag, Bobsje!”

„Oóó!”

Bobsje begreep het niet. Geen vléés! Wat ráár was dat nou.

Nu werd Bobsje zèlf óók een beetje stil. Vader was stil, moeder was stil, Bobsje was stil.

En zo ging het dóór, wel een hele week. Het was niets prettig meer in huis. Bobsje kreeg geen koekje meer, als hij 's middags uit school kwam — en er was geen vlees meer bij 't eten. Alleen op Zondag. Op z'n boterham kreeg hij niets meer dan suiker — en vader en moeder helemáál niets. Vader was aldoor thuis — soms was vader wel weg, maar toch niet naar 't kantoor.

Pim's moeder had hem tweemaal „arme jongen” genoemd en gaf hem telkens wat lekkers. Maar dat smáakte Bobsje niet. Hij durfde 't niet goed voor moeder te bewaren of voor vader en hij vond het óók niet prettig, om 't op te eten.

Wat wàs er toch?

En toen, op een avond, deed Bobsje iets, wat *eigenlijk* heel ondeugend was.

Oom Jan was gekomen, juist vóórdát hij naar bed moest. Hij had een bromtol gekregen en een dikke plak chocola, maar er waren weer tranen in moeders ogen gekomen en toen was Bobsje toch niet blij er mee.

Oom Jan maakte grapjes met hem en droeg hem op zijn rug naar boven. Bobsje had tòch even gejuicht van plezier!

Maar nù lag hij in bed — alléén in 't donker. Moes was nèt naar beneden. En toen, opeens, kwam er een plannetje in Bobsjes hoofd. Misschien zouden vader en moeder nu aan oom Jan vertellen, wát er toch was! Want er *was* iets, dat *hij* niet weten mocht. Pim's moeder had eens tegen Jet gezegd:

„Denk er om, dat 't kind het niet wéét!”

O, en Bobsje wou het zo gráág, zo graag weten!

Aan vader en moeder durfde hij 't niet meer te vragen. . . .

5. HET HEEL ERGE

O, Bobsje wou het zo gráág weten!

Waarom moeder en vader zo stil en bedroefd waren.

Het was vást iets héél naars. . . .

Nù zou vader het misschien aan oom Jan vertellen. . . .

Héél zacht gleed Bobsje uit bed. De deur van zijn kamertje stond open.

Hè, wat bonsde het raar in zijn keel! En 't zeil was kóúd aan zijn voetjes.

„Het màg niet — het màg niet,” zei een stemmetje in

Bobsjes hartje. Maar *toch* liep hij door — over 't portaal — naar de trap.

Eén tree — nòg een tree — nog één....

Bons-bons-bons, dat nare geklop in zijn keel — hu, wat was 't akelig donker op de trap — stt, daar lièp toch niet iemand? Pff, hij werd opeens zo wàrm....

Nòg een tree — nog een....

Een klein jongetje in de pikdonkere gang — met zijn hoofdje tegen de deur aan....

Moeder, die weer huilde — vader, die praatte. Bobsje begreep het niet, er waren allemaal moeilijke woorden in. . . .

„Tjá,” zei oom Jan toen, „ik wist ook niet, wat ik hóórde! ’t Móét wel plotseling gegaan zijn! Kerel, ik heb zo met je te doen — *werkloos!* Och, och!”

Werkloos? Werkloos? O, maar dat *wist* Bobsje! *Werkloos*, was *váder* dat? Hij keek met grote, bange ogen in het donker. Jaap had alles verteld, láter. Van wat die jongen zei. *Werkloos* — dat betekende, dat je niet meer naar je kantoor hoefde — dat je geen *geld* meer kreeg — dat je niets meer kópen kon — geen eten, geen kleren — dat je *altijd* maar *verdriet* had. . . .

O, nú begreep Bobsje álles! Nu was ál het prettige weg. Nu was er *altijd* maar verdriet — en misschien kregen ze mórgen geen boterham meer. . . . en dán — dán — „. . . . *Bobsje* —”

Wat zei oom Jan nú? Bobsje hoorde zijn eigen naam — zei oom wat van hèm?

Nu lachte vader eventjes.

„Nee, als we moeten wachten, tot *Bobsje* voor ons verdient.”

Oom Jan lachte óók.

„Welja, laten we maar eens even lachen! Dat is beter dan huilen, daar kom je tòch niet vèrder mee! Weet je, waar *ik* nog aan dacht, zeg —”

Maar Bobsje luisterde niet meer. Gauw, gáúw sloop hij de trap weer op. . . .

En dan lag er een klein, snikkend jongetje met koue voetjes en een hartje vól verdriet, diep onder de dekens. O, wat was *alles* nu vreselijk! En hij was nog ondeugend geweest bovendien. Maar nu *wist* hij alles. En als vader dat eens hoorde. . . .

Wat had vader ook weer gezegd? „Als we moeten wachten, tot *Bobsje* voor ons verdient —”

Verdiene, dat is geld krijgen. *Bobsje* zuchtte heel diep. Geld krijgen voor vader en moeder! Wat zou dat heerlijk zijn! Dan kon hij eten kopen voor vader en moes — dan kon hij. . . .

O, maar verdienen voor zijn vader en moeder — dat had ook die vreemde jongen gedaan — met z'n mondharmonica! Die jongen was *groot* — die hoefde niet meer naar schóól. . . .

O, als *hij* eens een mondharmonica had — als *hij* eens niet meer naar school hoefde. . . .

„Als we dáár op moesten wachten —!” zei vader.

Warme tranen drupten langs *Bobsjes* kinnetje. Hij kon *niets* — niets — en vader en moes hadden verdriet. . . .

De volgende morgen was het een moe, muisstil *Bobsje*, dat aan 't ontbijt kwam. En *Bobsje* wou maar één boterham eten.

„Wat is dat nou, jongen? Ben je niet goed? Heb je buikpijn?” vroeg moes bezorgd.

Maar *Bobsje* schudde álmaar van néé. Hij durfde niet te praten — want die tránen — die nare tránen. . . .

Bobsje wou maar één boterham eten, omdat hij zoo bang was, dat er morgen geen eten meer zijn zou. . . .

Maar dat mocht *niemand* weten.

In het donker had hij weer gebeden, gisterenavond. Gevraagd of de Heere Jezus hem helpen wou — en hem vergeven wou, wat hij gedaan had. Stilletjes geluisterd naar dingen, die hij niet horen mocht. O, *Bobsje* had *berouw* ervan! Maar hij *kon* het weer góédmaken! Góédmaken voor vader en moeder. De Heere Jezus zou hem wel helpen. Net als de kinderen

op de plaat. Zó dichtbij was de Heere Jezus.
Nu moest Bobsje eigenlijk vertellen aan vader en
moes, wat hij gedaan had. Maar — hij *durfde* niet!
Nòg niet — nog éven wachten, of hij niet iets *wist* . . .
Verdrietig zat Bobsje op school.

Tweemaal moest de juffrouw hem verbieden.

„Bobsje — let toch òp, jongen — straks weet je niets
af van de sommen en krijg je een nul!”

Een nul! Dat óók nog . . .

Maar toen de rekenles òm was, kwam de juffrouw naar
Bobsje toe.

„Bobsje, zal je flink je best doen op school? Dat vin-
den vader en moeder heerlijk. En ànders doe je hun
verdriet, dat weet je wel, hè?”

En metéén begreep Bobsje, dat de juffrouw het óók
wist. Heel hard knikte hij van já.

Dàn mocht hij naar buiten, want het was nù speel-
kwartier.

En juist *in* dat speelkwartier bedacht Bobsje het! Zó
maar opeens. Hij dacht wéér aan dien groten jongen,
die wèl geld verdienen kon voor zijn vader en moe-
der. En tóén —

Bobsje had toch een *trommel!*

Trommelen, dàt kon Bobsje! Trommelen hoorde óók
bij de muziek! Helemaal wàrm werd hij ervan. Trom-
melen — net als die jongen deed! Langs de huizen zou
hij gaan — precies zoals die grote jongen! O, Bobsje
wist het héél goed, hoe hij gedaan had!

Nù was het Donderdag — en dan Vrijdag nog — en
Zaterdag — dàn zou hij gáán!

„Me fader is werkelaus,” zei Bobsje zachtjes.

Pim holde langs hem heen.

„Toe, doe nou méé, jô.”

„Já!” riep Bobsje en 't was, of er een heleboel zwaars wèg was uit zijn maag.
En Bobsje hòlde mee.
„Hééé!!!”

6. NET ALS DE VREEMDE JONGEN

En nú was het Zaterdag. Vader ging weg, al heel vroeg. Hij had in het spoorboekje gekeken — dus dan ging vader in de *trein!* Bobsje durfde nu niet meer te vragen — dat kwam door het nare geheim, dat er in zijn hartje zat.

Al zóú hij nu vader en moeder gaan helpen, tòch was het niet *blij* in zijn hartje. Er was àldoor een stemmetje dat zei:

„Bobsje, zèg het nou — zèg het nou.”

Gisterenavond had hij *niet* in 't donker durven bidden. De Heere Jezus was nièt meer dichtbij. Hij had óók niet naar de plaat durven kijken. Al die *andere* kinderen. . . .

Moes was heel stil, die morgen. Bobsje keek naar zijn trommel, die in een hoek van de kamer stond. Stràks. . . .

„Ga maar buiten spelen, Bobsje,” zei moes dan.

„Já moes.”

Nú ging het gebeuren! Nú —

Bobsje pakte de trommel. Wat leek die nu opeens heel òngewoon — zijn *eigen* trommel was 't toch, maar. . . .

O, wat deden zijn benen raar — zo bibberig en prikkelig — en dat nare bonzen was weer in zijn keeltje. . . .

Bobsje liep de laan uit. Mèt z'n trommel — die hing aan het koord om zijn hals. Bobsje liep net, of hij naar Pim ging. Maar hij ging de àndere hoek om. Dan liep

hij diè laan ook helemaal uit. Dicht bij huis kenden alle jongens hem en die zouden 't misschien thuis vertellen. . . .

Nòg een straat. . . . hièr was Bobsje nog nooit geweest. Dat was een heel andere buurt. . . .

Kom nou — een hek in. Kleine huizen waren het hier — kleine tuintjes. . . .

En Bobsje *ging* een hekje in. Flink was hij — had die vreemde jongen soms gehuild? De bel zat hoog, maar hij kon er toch nèt bij. Zó — en nóú trommelen — hard. . . .

Met een váártje ging opeens de deur open.

„Ga je wèg, kwaje aap! Gauw! Gáúw!”

Een grote, boze vrouw dreigde hem met haar hand — Bobsje hòlde weg! Een heel eind liep hij door — bleef dan hijgend staan.

O, o, wat was hij geschrokken! En hij had niet ééns zijn hand opgehouden. . . .

Hij had 't verkéérd gedaan — maar 't was tòch geen *prettig* werkje. . . .

Tòch ging hij dapper wéér een hekje in — belde — róm-rróm-rróm —

Een juffrouw kwam om het huis heen lopen.

„Zèg, wat mot dat betekene?”

„Me-me-me fader is werkelaus,” zei Bobsje gauw. En hij stak een verlegen handje uit.

„En kom jij daarom hier herrie maken? Wacht eris, ik zàl jou — ik kan óók met 'n stokje slaan, hoor — kom eris hier.”

„Nee, nee, geef u asjeblijf een cent,” smeekte Bobsje. Maar hij liep tòch naar het hekje. . . .

„'n Cent? Die zal jouw fader méér hebben dan *ik!*” riep de juffrouw boos.

Wéér stond Bobsje op straat. Hij begréép het niet. Bij dien groten jongen ging het gemakkelijk — hij belde — speelde — en hij kréég wat. Was een trommel dan niet éven mooi als een harmonica?

Maar tòch hield hij niet op! Hij deed 't misschien nog niet góéd. . . .

Bij het volgende huis gooide een meisje hem met water, boven uit een raam. Maar ze gooide gelukkig niet góéd — Bobsje werd maar een béetje nat.

Hij hólde de laan uit — keek met bange ogen telkens nog òm — o, *hier* durfde hij het niet meer!

't Ging hélemaal niet goed! Nu kwamen de tranen tòch, toch.

Hij was zo moe — even ging hij aan de kant van de weg zitten huilen — omdat alles zo vreselijk, vreselijk náár was. . . .

Pim speelde nu in de tuin — hij voetbalde of hij speelde met de hond. Maar Bòbsje moest *geld* verdienen — en geld verdienen was móèilijk — vreselijk *moeilijk*.

Tòch ging Bobsje weer vérder. Nu waren er gróte huizen aan de weg.

En Bobsje ging weer trommelen.

Nù deed een mooie mevrouw open.

„Stoute jongen, wil je eens gáúw weggaan, mag jij zo'n lawaai maken? Pas òp, hoor.”

Achter haar gromde een hond.

Als een bang haasje schoot Bobsje weg.

Bij het volgende huis kreeg hij een cent. Een echte, *echte* cent. Van een dikke juffrouw met een wit schort voor en die juffrouw moest vreselijk lachen en zei, dat hij een beste jongen was.

Dat vond Bobsje aardig. *Eindelijk* ging het góéd!

Nu 't vòlgende hek in.

Een mevrouw had juist den bakker geholpen en Bobsje begon metéén te trommelen.

„Wat is dat, jongetje? Wat wou jij?”

Bobsje liet zijn ene stok vallen — keek er naar.

„Eh-eh me fader is werkelaus, mevrouw.”

„Wát?”

Bobsje stak zijn handje uit.

„Kom eens even binnen, jongen,” zei de mevrouw.

Bobsje kwam in de gang — in een kamer.

„Ga maar eens zitten, vent — zó, ben je moe?”

Bobsje moest opeens zuchten. Dàn knikte hij heel hard van já.

„Hoe heet je?” vroeg de mevrouw weer.

„Bobsje van der Linden, mevrouw.”

„Bòbsje? En je zei daarnet —”

„Me fader is werkelaus,” zei Bobsje weer gauw.

„Zó — zeg Bobsje, wie heeft jou dat jasje gegeven?”

Bobsje keek verbaasd.

„Váder, mevrouw, en móés.”

„Zó-ó! En waar woon je?”

„In de Merellaan tien, mevrouw.”

„Bobsje, en waarom trommel je zo?”

„Om — om — om cente op te halen, mevrouw.”

„Wie heeft dan gezegd, dat je 't doen moest? Je vader?”

„Néé mevrouw!” Bobsje schudde hard van néé!

„Ik *begrijp* het niet,” zei de mevrouw. „Toe Bobsje, vertel me eens àlles.”

En hoe het kwam *wist* Bobsje niet, maar hij vertelde zó maar alles aan die vreemde mevrouw.

„Jòngen,” zei de mevrouw, toen Bobsje àlles gezegd had, „ik geloof, dat ik jou es gauw naar huis ga brengen! Bobsje moet éérst alles eens aan vader en moeder vertellen.”

„Naar huis? Maar —”

„Ja, naar *huis!*”

En Bobsje, met trommel en al, zet ze achter op haar fiets.

„Hou je vast, hoor Bobsje!”

O, en nu is Bobsje zó maar weer thuis! En hij had zo vèr gelopen. . . .

7. WAT HET ALLERBESTE WAS

Toen Bobsje wakker werd, was het helemaal licht. Hij wreef zijn ogen uit — was het morgen?

O nee, — hè, opeens *wist* hij het weer — 't is *middag!* Vanmorgen, toen die mevrouw hem thuis bracht, had moeder hem metéén in bed gestopt — en Bobsje viel dádelijk in slaap.

Hij had niet ééns meer gemerkt, dat de mevrouw nog een hele poos bij moeder geweest was en dat vader later thuis kwam.

Maar nu was Bobsje wakker en hij wou graag opstaan óók.

O, maar nu wisten vader en moeder alles — en nu — nu —

Bobsje *durfde* niet opstaan!

Tot moes kwam kijken. Heel zacht deed ze de deur open.

„Bobsje, ben je wakker?”

„Já moes.”

„Wil je opstaan, jongen?”

„Já moes.”

„Goed, kleeed je dan maar aan en kom maar beneden.”

Metéén ging moes al weg. En een poosje later was het een heel erg verlegen jongetje, dat de huiskamer inkwam.

Daar waren vader en moes.

„Bòbsje,” riep vader, „kom es hier, vent.”

Op vaders knie mocht Bobsje zitten en toen moest hij nóg eens alles vertellen. Ook van het heel ondeugende, dat hij gedaan had.

„Dat was héél stout, Bobsje! Maar zal je het niet wéér doen?”

Héél stijf drukte Bobsje z'n hoofd tegen vader aan.

„Néé vader, nee, nóóit meer.”

„Dàn is het goed, hè moes?” vroeg vader.

„Já,” zei moes.

„En nóú over dat trommelen,” zei vader dan. „Bobsje, vader en moeder zijn wát blij, hoor, met zo'n flinken, gróten zoon! Máár — Bobs moet nóóit weer iets doen, zònder het te vertellen! Kijk es, Bobsje, *dit* is niet goed om vader en moes te helpen. Je ziet zelf wel, dat je pas één centje hebt opgehaald. Daar ben je nog véél te klein voor, hoor vent! Maar ik begrijp bèst, dat je vader en moeder hèlpen wil en daar is een àndere manier voor. Iets, wat je wèl kan doen. Dat is: voorzichtig zijn met je kleren. Niet zo vaak je kousen stuk vallen, en je broek scheuren. Zie je, dan hoeft moes nie zo dikwijls niéuwe kousen te kopen.”

„En niet zoveel bóterhammen eten.”

Vader lachte — knuffelde Bobsje tegen zich aan.

„Nee vent, juist wèl veel boterhammen eten! Want anders word je ziek en dàt is 't *allerergste!*”

„Nóú!” zei moes en ze zuchtte er van.

„En dàn,” zei vader, „dàn is er nóg iets. Bobsje mag ook *bidden*, hè jongen?”

Met een kleur knikte Bobsje — ja, dàt wist hij wel!

En 's avonds, toen het weer donker was, duwde Bobsje de dekens van zich af. Op zijn knietjes, de handjes gevouwen, vroeg hij alles weer aan den Heere Jezus, die nu weer dichtbij was.

Nù was alles goed — want nu *wisten* vader en moes het — óók het *erge*.

En Bobsje was weer één van de kinderen, die heel dicht bij den Heere Jezus mochten komen.

Beneden, in de lichte huiskamer, deed moes het centje van Bobsje in een doosje.

„Bobsje heeft geprobeerd geld voor ons te verdienen,” zei ze tegen vader. „Dat centje bewaar ik altijd!”

En vader knikte.

